

bevilges af Rigsdagen; men jeg seer dernæst ikke, at Communerne have nogenstomhelst Grund til at nære Frygt i saa Henseende; thi det er jo Communerne egne Repræsentanter, der sidde i Afsorstanderskabet; det er jo netop Principet i hele Sammensætningen af Afsorstanderskabet, at der deri ikke skal sidde noget Medlem, uden at han kan danne sig en Mening om Sagen ved selv at prøve og undersøge den, og uden at han tillige maa føle den Interesse for den, som følger af, at han er Medlem og bidragende Medlem af den Commune — thi det er jo alle Forstanderskabets Medlemmer med Undtagelse af den af Regjeringen valgte Bestyrer — som skal hde Bidraget, ikke at tale om, at han muligen tillige er Medlem af Bestyrelsen for den paagældende Commune. Der sættes derhos ved Forslaget i Virkeligheden ikke nogen Grændse, som er definitiv; thi det er jo klart, at dersom man virkelig, hvad jeg ikke tror vil blive det Almindelige, i eet Aar behøver et saa stort Tilskud som f. Ex. 2000 Rd. eller derover, saa er den hele Sag derved paa ingen Maade standset; men hvad bliver Følgen deraf? at Afsorstanderskabet kan give sin Stemme og sige: jeg er villig dertil, men saa maa man henvende sig til de forskjellige Communalbestyrelser selv; det vilde jo have til Følge et vidtløftigt Skriverseri frem og tilbage; men at det i Virkeligheden skulde bringe noget andet Resultat end det, hvortil de Personer kom, som de forskjellige Communalbestyrelser havde sat ind i Afbestyrelsen, fordi de maatte anses for at være bedst kjendte med disse Forhold, det tror jeg ikke. — Havde den ærebe Rigsdagsmand for Holbø Amt's 2den Valgkreds (Tscherning) stillet et Ændringsforslag omtrent i den Retning, som han antydede, eller noget lignende, vilde jeg tilstaae, at jeg skulde være meget villig til at følge ham; men naar han har erklæret, at man bør stemme for det fremkomne Ændringsforslag, saa maa jeg tilstaae, at jeg ikke indseer, at det er til det mindste Gavn, at det vedtages.

Tscherning: Jo, det har dog virkelig det Gavn, at vedkommende Afsorstanderskab fra Begyndelsen af gjør sig Umage for at blive indenfor en snæver Grændse med sine Udgifter.

Det er ganske sikkert, at hvis det fra Begyndelsen havde 8000 Rd. til sin Raadighed, istedetfor at det efter Forslaget kun faaer omtrent 5000 Rd., saa vilde det vistnok stille sine Forbringer anderledes. Na og Na kan holdes vedlige paa forskjellige Maader; man kan være beskedn og blot vedligeholde det, der er, men man kan ogsaa forsøge gjennem en Række af smaa Anlæg at udvide Vedligeholdelsesomkostningerne udover de hensigtsmæssige og rigtige Grændser, saa at jeg som sagt tror, at det er ganske godt, at Forstanderskabet fra Begyndelsen af er indskrænket indenfor en snæver Grændse.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg kan ganske henholde mig til, hvad den ærebe Ordfører før bemærkede; jeg antager det som en Selvsølgje, at Statens Bidrag bestemmes ved de aarlige Finantslove, og at det vil være at forelægge her hvert Aar, hvorledes Afsorstanderskabet har tænkt sig Sagens Ordning. Afsorstanderskabet kan paa ingen Maade udskrive Bidrag af Staten og Communerne, det har kun at gjøre Forslag dertil; dette Forslag maa først vinde Approbation, og de Udgifter, som forlanges fra Statens Side, bevilges igjennem Finantsloven, forinden der kan være Tale om Anvendelse af Penge i dette Diemed; man vil saaledes have det i sin Magt at paasee, at der ikke anvendes for Meget. Jeg skal være fuldkommen enig med den ærebe sidste Taler i, at Sparommelighed i alle Sager er en god Ting, men han vil heller ikke paa nogen Maade miskjende den Betydning, som denne Vandvei har, og at de Udgifter, som maatte vise sig nødvendige, bør udredes. Ved Besættelsen af Summen til 1000 Rd., sætter Rigsdagen efter min Formening en væsentlig Grændse for sig selv; jeg tror nu ikke, at Rigsdagen let vil komme til at gaae udover den i Lovudkastet fastsatte Grændse; der maatte først en særlig Lov dertil; men under alle Omstændigheder tror jeg ikke, at Rigsdagen, og navnlig ikke Folketshinget, behøver at være saa bange for at forfalde til Ødselhed, at det skulde finde det fornødent at begrænse sig selv ved en saadan udtrykkelig Bestemmelse i Loven.